

СТАБИЛНОСТ В НЕПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТТА

Петко ПЕТКОВ

Идва зима и улиците отново се изпълват с протестиращи тълпи и шествия, напомнящи на онези от зимата на 2013 г. И тогава от ГЕРБ обвиняваха опозицията и тъмните сили, че **искали да дестабилизируют страната**, да я тласнат към хаоса с едничката цел да **спрат устрема и успехите на правителството**. Тогава до 19 февруари, на призивите за оставка Бойко Борисов отговаряше, че **няма да хвърли кърпата за да угоди на Доган и Станишев**, но след едно нощно посещение в американското посолство „размисли“ и **направи обратното**. Като причина за това измятане обяви не провала на своето управление, а **нежеланието си да вижда окървавени лица**.

Ветрилото на гнева

Новото, което отличава днешните протести от тези в началото на 2013 г., е **ветрилото от основания на участниците в уличните демонстрации**. Вместо срещу високите сметки за ток, днес хората протестират за **достоеен живот**; срещу високите цени на горивата, срещу **отказа на вицепремиера Симеонов да напусне поста**, след като нарече майките на деца с увреждания „шепа кресливи жени, изкарващи на пек и гъжд уж болните си деца“, срещу **намерението на управляващите да вдигнат данъка върху старите коли и застраховката „гражданска отговорност“**, срещу **таксата бонус-малус**, както и срещу **корупцията в държавната и общинската администрация**. На всичко това управляващите отговарят с контра обвинения. Протестите, санким, били **неоснователни и политически мотивирани от опозицията**; **вдигането на данъка върху старите автомобили било минимално** – с по-малко от един лев на месец; **поскъпването на горивата било следствие от повишаването на цената на суровия петрол и природния газ на международния пазар**.

На стр. 2

ПОСЯГАТ НА ВЕЧНИЯ НАЦИОНАЛЕН СИМВОЛ - „ШИПКА“

На стр 6

Америка не може да реши проблемите си без военен конфликт, очаквам го до 7 години

БИЯТ КАМБАНИТЕ НА ИКОНОМИЧЕСКАТА ВОЙНА

У нас на 10 ноември беше извършен вътрешнопартиен преврат, който доведе до трета национална катастрофа

- Доц. Вацев, политиката у нас винаги е била своеобразна проекция на случващото се с великите сили и отношенията между тях. Какъв е вашият анализ за резултатите от междинните избори в САЩ, победата на демократите в Камарата на представителите и как това ще се отрази на България?

- Това е главният въпрос не само на днешния ден. Според водещи американски специалисти и европейски анализатори събитията в САЩ в момента са ключови. Те са по значение съпоставими, както с Гражданската война през XIX век, така с Великата депресия 1929-1933 година на миналия век, така и с победа-

та във Втората световна война. Американският индустриален капитал се опитва да вземе реванш срещу глобалния финансов капитал. Лидер на американския индустриален капитал, който живее все по-трудно, разбира се, и е ужасно разтревожен, е президентът Тръмп. И изборите със своите резултати показват, че **индустриалният капитал губи контрола върху палатата на представителите**. Изпуска контрола върху финансовата дейност и губи цялата законодателна инициатива.

- Но президентът Доналд Тръмп определи резултатите като голям успех и заяви, че е щастлив от тях.

- Американската традиция

Доц. Валентин Вацев

го задължава да се държи точно така - прието е колкото по-жестоко те наричат, толкова по-лъчезарно да се усмихваш. Това, което става в САЩ, има значение не само за България, но за целия ЕС, и за глобалния процес в целия свят. Американският държавен

дълг е неизплатим. Американските проблеми са проблеми между глобализирания финансов капитал и кризисния американски индустриализъм. В момента битката е, както всички знаят, Китай да бъде добър да върне американската индустрия или поне част от нея. Лично аз много бих искал това да стане и съвсем не виждам как може да стане. Ако американският капитал предпочете да се върне на американска територия, това означава да наруши собствената си логика - т.е. капиталът да започне да се инвестира там, където печалбите са по-малки. Историята не познава такива обрати. Америка не може да реши проблемите си без во-

енен конфликт. Но за нас е изключително важно къде ще бъде той. Ако се укрепи представителството на индустриалния капитал, то сблъсъкът ще бъде главно с Китай и можем да очакваме въоръжен конфликт в онази част на света. Ако демократите успеят да си върнат контрола, както стана в долната палата, това означава, че **конфликтът ще бъде или вътре или съвсем близко до Европа - в Кавказ, и с по-малка вероятност Близкия Изток**. В Европа той може да стане или в Прибалтика, някъде там около Калининград, или да кажем в нашата част на света, което, според мене, е ужасно.

На стр. 2

И, че предупрежденията на застрахователите, че ако не се въведе лимит на обезщетенията, изплащани на близките на пострадали при катастрофи, ще поскъпне драстично застраховката „гражданска отговорност“, били спекулация. Но точно тук беше направена първата крачка назад и предложението от Менда Стоянова поправки в Закона за застраховането бяха редуцирани. Що се отнася до корупцията, арестите които прокуратурата извърши в Държавната агенция за българите в чужбина (ДАБЧ), както и проверката от Инспектората на Министерството на правосъдието на начина, по който са били раздадени бонуси в Агенцията по вписванията, въпреки блокирането на Търговския регистър, подозрително изпревариха с малко появата на очаквания с интерес Доклад на ЕК за напредъка на България. В него черно на бяло се изтъква, че страната ни е изпълнила

три от шестте условия за сваляне на мониторинга,

но по останалите три наблюденията ще продължи поне до 31 октомври 2019 г. Сред тях, наред с продължаването на съдебната реформа, са изброени корупцията по високите етажи на властта, корупцията в по-общ план, включително на местно равнище и по границите, както и влошената медийна среда. Ясно е, че обещаеното за скорошно отпадане на мониторинга на ЕК е просто потупване по рамото. Въпреки това управляващите предварително го интерпретираха като свършен факт. Нали затова се беше разчвърстил и главният прокурор Цацаров, когато поиска имунитета на шест народни представители, от които двама от БСП, трима от „Воля“ и един от ГЕРБ, обвинен за укрити данъци. За цяят, така да се каже, докато Елена Йончева от БСП се обвинява в пране на пари и източване на КТБ. Голямата риба, банкерът Цветан Василев, е недосегаем и си яде откраднатите милиарди в Белград, но никой не прави опити да го докара, за да бъде съден у нас. Защото отвори ли си устата, ще се стъжни животът на някои хора тук. „Когато не могат да набият стопанина, бяга магистрето му, а когато и него не могат, бяга чула“, гласи една турска народна поговорка. Йончева, обаче, не е нито магаре, нито чул. Не разполага и с милиони, за разлика от бившия съдружник на Цветан Василев, Де-

лян Пеевски, който успя да узакони стотици милиони. И накрая пробута в НС цял закон за медите, който трябва да изсветли собствеността върху тях. Лоша медийна среда ли?! Ако приносът на ДПС за подобряването на медийната среда у нас не е отчетен в Доклада за напредъка на ЕК, виновна е... Корнелия Нинова!

Тъй върви всичко в нашия „опакий свят“. Управляващите и техните „присъдружни“ медии, социолози и политолози твърдят, че герберско патриотичното управление е без алтернатива, защото другото е връщане на власт на БСП и ДПС. И respectivно, ново правителство „Орешарски“. Тоест, тази власт

СТАБИЛНОСТ В НЕПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТТА

може да бъде свалена само ако така пожелае Бойко Борисов, но той е решен да добута до края на мандата. Който призовава за предсрочни избори, той иска нестабилност и хаос! Сякаш България е основана не от Аспарух, а от Бойко Борисов... И от неговото и на ГЕРБ управление по-добро не може да има, както няма по-високо от Витоша и по-дълбоко от Искър.

А какво да кажем за външната полшника?

Има ли друг, който да е „набил канчето“ на „сестринска партия“, както направи Бойко Борисов на конгреса на ЕНП в Хелзинки? Той напомни на уважамия Джоузеф (Жозеф, бр.) Дол, че дисциплината е най-важното нещо за една организация. Дори заплаши Манфред Вебер, че може и да не стане председател на ЕК. За тази цел Борисов проведе демонстративна среща с Александър Стуб, бившият финландски премиер, който също се кандидатира за поста на Юнкер. Накрая гербовата делегация гласува единодушно за Вебер и демонстрира пословичната българска (не)последователност. Майтап бе, Уули! Нищо ново под слънцето. Първо от ГЕРБ подкрепяха Истанбулската конвенция, подписана от Екатерина Захариева през 2016 г. После не им харесваше в името на Македония да има географско определение. През октомври 2018 г. Захариева обяви и, че българското правителство подкрепя глобалния пакт на ООН за миграцията. Всичко това се преобърна наопаки заради общественото негодувание: Истанбулската конвенция не беше внесена в НС за ратифи-

кация; името Северна Македония започна да ни харесва, а след Коалиционен съвет, проведен в МС, Цветан Цветанов обяви, че България няма да подпише пакта за миграцията на ООН. Така страната ни се нареди до САЩ, Австрия, Словения, Хърватска, Унгария и Полша, които са обявили, че няма да подпишат този проект.

Това отрезвяване обаче настъпи, след като на 9 ноември Корнелия Нинова поиска дебат и прикани Борисов да обясни кога и кой е решил да присъедини България към пакта на ООН за миг-

рацията, който не защитава националните интереси. И после разправят, че БСП не била алтернатива на ГЕРБ! Дори обвиняват Нинова, че ръководи партията си еднолично и авторитарно. Оказа се обаче, че тя може да насочва и ГЕРБ, след като ги принуди да се откажат и от Истанбулската конвенция, и от пакта на ООН за миграцията. Не е приятно да имаш почти цялата власт и да отстъпваш пред опозицията. Но, както казва храбрият войник Швейк: „Всичко се развиваше добре, докато във войната не се намеси Генералният щаб“. В нашия случай това направи Прокуратурата, чиято роля в ръцете на изпълнителната власт едва ли ще срещне адмирации в Брюксел. Съвладенето на нейните репресивни акции срещу шестимата депутати с настояванията на БСП за независима проверка на родните строителни далаверите едва ли е случайно.

З а други неща прокуратурата не бърза особено. Например според една публикация във вестник „Дума“ (13.11.2018), ти поне от четири години е знаела за търговията с български паспорти. По-точно, с удостоверения за български произход, които се издават от ДАБЧ. В далаверата с паспортите участват хора от ведомството на Цеца Цачева, но министърката на правосъдието никой не я безпокои. А по повод на бонусите в Агенцията по вписванията госпожа Цачева каза, че е назначила проверка от Инспектората, а бонусите на директорката били лични сведения. Така де, още Данте в „Ад“ го е казал: „О, вий, прекрачващи през този праг, надежда всяка тука оставете.“

БИЯТ КАМБАНИТЕ

откакто е избран. И досега не забелязвам да са му накривили нито шапката, която не съм виждал, нито прическата. Аз не вярвам в импийчмънта. Това е физически невъзможно. Ако започне да се прави, е много трудно да се завърши. В момента Тръмп има своите реални текущи грижи - загубата на контрола върху финансовата комисия в долната палата и върху процесите в общата законодателна инициатива.

Демократите в момента трябва да празнуват. В Кремъл вероятно са овесили носове. В Брюксел, както винаги, са объркани и не знаят какво точно следва от всичко това. Българските клиентелисти, които и досега са на власт, сигурно вече са с повишено настроение. Ще чакаме развитие. Все пак победата на демократите не е очевидна, не е бърза и не е сигурна. Съществува и още един проблем. Има две въз-

можности за решаването на украинския проблем, който е единственият голям и истински проблем за Русия. Ако на власт са републиканците, тоест - Тръмп може да действа неограничено, той ще продължи да третира Украйна като куфар без дръжка, който не можем да хвърлим, но и не знаем как да носим. Ако демократите получат някаква инициатива в тази област, а те вече я имат, те няма да позволят на републиканската администрация да ограничават финансирането на режима в Киев. И Украйна ще се превърне отново в много гореща зона, а тя е на един хвърлей място.

Но все пак републиканците имат още няколко неупотребени шанса.

- Кой са те?

- Икономическото развитие, новата доктрина за отношения с ЕС и нови културни отношения с Русия. И компромис с Китай, което разбира се, е

ни въоръжени конфликти с висока степен на интензивност. И за нас разликата е огромна дали те ще бъдат близо - над нас или под нас, или далеч от ЕС, някъде в другото полукълбо. Нали помните, че колкото пъти е имало големи световни въоръжени конфликти, България си е пагита.

- Веднага, след като стана ясно надмощието на демократите в камарата на представителите, се заговори за импийчмънт на президента Тръмп. Реално ли е това?

- Още в нощта на изборите, когато избраха Тръмп за президент, някъде в 3 часа през нощта, авторът на речите на Обама - сценаристът Аарон Соркин, написа открито писмо до жена си и дъщерите си, което бе веднага публикувано, нищо друго не става на другия ден стана ясно: ние ще правим импийчмънт на Тръмп всяка седмица. Идеята е стара, съществува

се „хуманитарни бомбардировки“, по израза на г-жа Мадлин Олбрайт, над съседна Югославия и какво ли не. А, ако може и да се навреди на Русия, значи това е допълнителен бонус към ситуацията. Докато републиканците по принцип никога не са се интересували от това какво точно става на Балканите. Техният традиционен интерес доскоро беше към Близкия Изток, сега той се ограничава до Израел само, насочва се към Иран. За нас това, съгласете се, има значение.

- Не само. Историята така разпределя шансовете, че България винаги, желяйки или не, получава слаби шансове. Този път, разбира се, може да се мисли по-трезво. Но аз пък не знам българската политическа класа да мисли трезво.

- Нека се върнем към представянето на демократите - за първи път от 2008 г. имат победа. Какъв знак е това?

- По традиция, когато демократите контролират американската външна политика, обичат да правят всякакви геополитически експерименти на Балканите. Рисуват се нови граници, създават се нови държави - не случайно в Прищина има бронзова статуя в цял ръст на президента Клинтън. Правят

но не случайно от балканските страни се очаква да поемат нови военни ангажменти по линия на НАТО и не случайно вече се реализира старият проект АлМабул - Албания, Македония и България, подготвени да се ангажират и участват в съюз, който има за цел да спре руското проникване на Балканите в условия, когато НАТО вече не може да разчита на Турция. Защото Турция е Ердоган, който купува руски ракети. Тоест, ако победат демократите, нас ни очаква тревожна петиелетка.

- Прогнозата Ви е достатъчно страшна. Кога във времето виждате подобен военен конфликт?

- Не, не е страшно. Аз не очаквам термоядрена война, както обичат да говорят някои алармисти. Това няма смисъл да се прави. Камбаните на икономическата война вече бият, тя е реалност. И в рамките на 5-6 до 7 години очаквам реална война с употреба на конвенционални оръжия. Локал-

ОТ НИЕ И ВИЕ КЪМ ЕДИНЕНИЕ

„ГОЛЯМОТО ДУХОВНО БЕДСТВИЕ - ВОЙНАТА МЕЖДУ НАС САМИТЕ“

Вероятно повечето от нас знаят думите на нашия Апостол на Свободата Васил Левски: „Интригата спира хода на народната работа“, а също и „За Отечеството работя, байо! Кажи ти моите и аз твоите кривини, па да се поправим и всички да вървим наедно.“

Две изречения, които очертават проблемите и пътя за излизане от дълбоката национална и духовна криза с размерите на национална и морална катастрофа, застрашаваща непосредственото ни бъдеще като народ и държава!

Днес българското общество е изправено пред жизнено важни въпроси и решения. Те се отнасят преди всичко не до сферите определящи материалния ни статут и възможности, а до тези засягащи духовната сфера:

ОПАЗВАНЕТО на Духа и ценностите ни като българи; СЪХРАНЯВАНЕ морала, традициите, културата и духовността на децата ни;

ОБРАЗОВАТЕЛНАТА ПОЛИТИКА на МОН;

ПРОМЯНА НА РЕГУЛАТОРСКАТА ФУНКЦИЯ на СЕМ и съхраняването на възможностите за добър и достоен живот на бъдните наши поколения.

Политическите интриги, личният егоцентризъм и егоизъм, както и липсата на национална и отговорна политика през последните три десетилетия избухва като отровен плевел и изсушиха в огромна степен основните животелни сокове на нашия народ: родолюбие, национална гордост и самочувствие, духовните и морални традиционни стожери на българския дух, националната ни култура, образование и самосъзнание.

Българският народ е изправен пред реалната опасност от физическо и духовно заличаване и всички, политици и народ, го знаят и усещат болезнено! Затова единственият ни шанс е да се обединим в името на осмислянето и оцеляването ни като нация и най-древен народ с огромен принос в европейската културна история.

Като политици, интелектуали и българи трябва да докажем, че не само сме чували правдивите и мъдри думи на Апостола сочещи пътя на националното ни единение, но и ги разбираме и затова сме способни да ги следваме! Налага се да докажем, че сме „функционално грамотни“ и разбираме казаното и прочетеното!

Дори и един голям български интелектуалец като поета Стефан Цанев, на когото по

Детелина ДЕНЧЕВА

много въпроси сме били опоненти, в едно свое интервю през вече далечната вече 2001г., пише:

„България е загубила всяка надежда, всяка перспектива, всякакъв смисъл. Или както бях писал преди 5-6 години, България прилича на гробище от скръстени ръце. Ако някой успее да предизвика народа да се събуди от тази летаргия, от това бездействие, от това безверие, ако го накара да повярва, че може, да се амбицира, да запретне ръкави и да започне да работи мъжки, както японците след Втората световна война, ще оправим България за две години. Иначе пропадането ще продължи. Маркар че тук не е имало нито световна война, нито природно бедствие. Има обаче нещо пострашно - има война между самите нас, има голямо духов-

но бедствие.“ И в тези горчиви думи на Стефан Цанев, звучащи отчайващо песимистично, откриваме все пак основание за надеждата. И това ни дава основание да се обърнем към „слугите на народа“.

Г-да политици!

Това, което постигнахме, вие като управляващи и ние като електорат и народ за 29 години на т.нар. „преход“, се обобщава от всички здравомислещи хора в страната ни като Преход от съзидание, духовен и културен подем към разруха, духовно опустошение и отказ от национална идентичност. От „слуги на Народ“ вие доброволно се трансформирахте в слуги на безлични еврокомисари, назначени да провеждат политика на „оправане на територията“, която народът ни категорично не одобрява! Може би има единници от Вас, които се ужасяват от стореното и не заслужават тези най-горчиви, тежки и гневни думи, но изключенията винаги са потвърждавали правилото! Това неодобрение е дълбоко и реално и по тази именно причина вие не посмяхте да се решите на допитване с Референдум до народа по нито един жизнено важен политически избор - какво той иска и какво той одобрява!

Народът ни не иска и не може да одобрява състоянието на безпаметност, национален nihilизъм и загуба на национално самосъзнание!

Народът, колкото и да е безкървен от загубата на 3 милиона млади и трудоспособни българи - мигранти, търсещи средства за препитане и съществуване другаде по света, не може да приеме страшните последствия от една безотговорна и пагубна във времето политика, дирижирана и наложена ни от т.нар Вашингтонски консенсус, която доведе до превръщането на България в „една обрлуена в едно с клоните държава“, както силно се прокламираше в началото на Прехода. Днес обаче, 28 години по този пагубен път, нашата държава се превърна точно в такава.

Няма да се спирам на редица общоизвестни и болезнени за обществото факти като коматовното състояние на оцелящите от българската армия, разпродаването на огромни територии българска земя и всички жизнено важни природни ресурси, състоянието на здравеопазване, социалната политика и начина на разпределяне на различните еврофондове за отделните отрасли, корупцията и праворадавателната система.

НА ИКОНОМИЧЕСКАТА ВОЙНА

прекалено хубаво, за да го повярвам директно, но на теория е възможно. Русия е заинтересована от гравитни отношения с Вашингтон. Тя има твърде много вътрешни проблеми, за да си усложнява живота и с конфронтация с Америка. Путин каза това в почти прав текст. Така че все още има, надявам се, светли дни.

- Да разбирам ли, че за Вас ситуацията в момента в САЩ не е патова, каквито коментари вече се чува?

- Не, не, изобщо не е патова. Американската политическа система просто не предвижда патова ситуация. Когато парите в бюджета за държавното чиновничество започнат да не достигат, например, те се събират двупартийно и намират решение. В американската политическа система винаги има плюс още една възможност. Лошото е, че тя понякога е военната. Базира се на

идеята, че всеки американски президент има право на една малка победоносна война. Те се шегуват с това, но всъщност го приемат съвсем на сериозно. Нещо, от което в Европа се отучиха много отдавна, защото платиха много скъпа цена. Докато англо-саксонският свят от всички големи войни през миналите столетия е излизал с икономически изгоди и с нараснало самочувствие.

За тях е нормално да гледат на войната като на една възможност, а не като на апокалипсис.

- На 10 ноември се навършват 29 години от промените в България. Какво спечелихме и какво загубихме от така наречения преход?

- Загубихме почти всичко. Но е хубаво, че загубихме и илюзиите си. Така че в най-голямото зло можем да открием малко добро. Винаги съм настоявал обаче думата "преход" да се остави за

лицемери, спекуланти и безотговорни дърдорковци.

- Защо?

- В България беше извършен вътрешнопартиен преврат, който доведе до трета национална катастрофа. Който иска нека го нарича преход, но това е нещо като преход между живота и смъртта. Затова думата "преход" трябва да се остави за хора с нечиста съвест или с къса памет. Тези, които измислиха нещото, наречено от самите тях преход, се опитаха да го осребрят и да го сложат в чеховите си книжки. Което също не се получи. Според мен никой не може да бъде исторически доволен от тези събития. Силите, които извършиха нещото, което и вие нарекохте преход, са най-хищната част на българската държавно-партийна комунистическа номенклатура в съюз с най-авантюристичната и безотговорна част на българските тайни служби, с мощната подкрепа на съветските тайни служби и на съветската дипломация. Така че положението беше неспасяемо. Тодор Живков много добре разбира това в един момент. Тези сили обаче не победиха. Основният тактически замисъл беше двоен - първо, да станем собственици, и второ, да станем класа. Собственици станаха, но когато станеш собственик на капиталната държава, престъпната игра с цените, при това няколко пъти, които рязко сваляха покупателната способност. Помня, че тогава колоритният български политик Александър Йорданов се възкачи собственик. А класа изобщо не станаха, защото класа просто не се става по този начин. Те станаха специалисти по носенето на куфарите на великите сили.

- Мит ли са червените куфарчета?

- Идеята за тях е някаква глупотевина по решение на тогавашното партийно ръководство - определен брой другари си дадоха по малко пари, за да завъртят бизнес. Нищо такова не стана, но пък тръгна слухът за червените куфарчета. А големите средства, те се поделя-

ха не вътре в партийното ръководство, а зад гръба му от други, специално избрани хора. И спрямо този процес партията по-скоро беше досадна пречка. Истинският бандитизъм не беше в подялбата на ресурсите. А в целенасоченото и договореното разрушаване на пазарите, източването на капиталната държава, престъпната игра с цените, при това няколко пъти, които рязко сваляха покупателната способност. Помня, че тогава колоритният български политик Александър Йорданов се възкачи собственик. А класа изобщо не станаха, защото класа просто не се става по този начин. Те станаха специалисти по носенето на куфарите на великите сили.

- Мит ли са червените куфарчета?

- Идеята за тях е някаква глупотевина по решение на тогавашното партийно ръководство - определен брой другари си дадоха по малко пари, за да завъртят бизнес. Нищо такова не стана, но пък тръгна слухът за червените куфарчета. А големите средства, те се поделя-

Истинската престъпност бе, когато под формата на приватизация - аз съм за нея, тя е добро нещо, но под формата на приватизация целенасочено и съзнателно се извърши деиндустриализация с цел да се получат геополитически и финансови изгоди. Това беше ужасното.

Екатерина Николова

Ще спомена само отражението на наложената полштика върху:

Децентрализацията във всички сфери на общественото управление, която доведе до липса на отговорност, своеволия при вземането на важни за живота ни решения и абдикиране на държавата като върховен орган. Всички вкупом и поотделно повтарят най-различни трибуни мантрата за раздържавяване под победния рефрен, звучащ "Държавата е лош стопанин!" Но нали **Вие и ние** сме стопаните на държавата! Значи, ние сме лошите стопани и разчитаме, че някои други ще ни стопанисват добре?! Защо другите държави нямат този проблем

но бяха въведени чуждопоклонни идеологии във всички сфери и степени на образованието и възпитанието на децата ни.

За 30- годишния вече период след 1989 година бяха залечени всички авторитети, на които по принцип се крепи едно общество – няма национални възрожденци и авторите от миналото или класици от българската литература, които останаха не окаляни! Горчивата истина е, че България се управлява от най-низката и безпаметна част от обществото, а всички власт имеюци спокойно и хладнокръвно гледат отстрана, защото видят ли нямали право на мнение и реакция!!! Такива са оковите на глобализма – те сковават не само волята за съпротива, но оковават всяка будна съвест и

затова не се познава от децата, от младите българи, устното народно творчество - българските народни приказки, песни, легенди, а вероятно и вие вече сте ги забравили, ще ви припомня една европейска такава, родом от страната на г-жа Меркел - Германия, днес водеща страна в ЕС. Приказките са затова: да ни учат и възпитават, да ни карат да мислим и правим изводи и избори! Ето тази история, която, по общо мнение, почива на реална историческа основа, както и между прочем всички подобни:

Хамелският ловец на плъхове (на немски: *Rattenfänger von Hameln*).

Това е немска народна приказка, разказваща за извездането или смъртта на много деца от град Хамелн, Герма-

на България към блатото на самоунищожението - физическо и ценностно! За съжаление обаче, Вие нямате съзнание, че за разлика от ловецът на плъхове, на Вас Ви е платено от щедро по-щедро. И не ловите плъхове, а давите нашите деца и техните невинни детски души.

В Българските възрожденски училища над вратите учителите и родителите някога са издълбавали с въра и надежда един надпис: „Помогни ми да те възвися!“. Защото възвисяването или унищожаването на човешката личност става именно в детска и училищна възраст! Не посягайте на децата ни, по никакъв начин! Цялото ни общество трябва като един да осъществява строг контрол, ако предпочитате - „мониторинг“ над МОН

Ние зачитаме и уважаваме разделението на властите. То Ви дава формален повод и законово оправдание за ненамяне, но освен институционално, вие имате и чисто човешко и гражданско отношение по въпросите на националната политика и сигурност. А възпитанието на подрастващите е основна и неотменна част от тази дейност! Затова немският канцлер от ХХв. **Ото фон Бисмарк** с основание и гордост е казал: „Всички победи и поражения се печелят или губят зад ученическите чинове!“

И още нещо!
Днес влиянието на медиите върху възпитанието на децата и оформянето на техния светоглед е по-голямо от всякога! То е значително по-голямо дори от това на техните се-

ОТ НИЕ И ВИЕ КЪМ ЕДИНЕНИЕ

на „лошия стопанин“ и не раздържавяват себе си?! Думата Държава произлиза от „държа“, а когато вие не държите за доброто на народа си, държавата изчезва от лицето на земята. Вашата политика на разграден двор и на свободна за заселване от емигранти територия ни тласка точно към това!

Образованието на децата ни е сринато, съспенана е образователната ни система, изтръгната от своите здрави национални корени и традиции. Днес тя се озова на последните места във всяка статистиката, а повече от 48% от децата са функционално неграмотни, т.е. не разбират смисъла на прочетеното в учебниците! Това, обаче, говори не толкова за техните интелектуални възможности, колкото за лековекерието, нихилизма и да не кажа продажността, с които харизахте националната ни образователна традиция на сурогатите, наречени „Булонска система“ във висшето образование и лисабонски принцип в средното образование. Днес езикът, стилът и явното безсмислие на написаното са ефект, който е търсен съзнателно от институцията МОН, одобряваща учебниците и учебните помагала. В резултат имаме пълна липса на мотивация и уважение от страна на ученици и родители в системата, в училището като институция и при учителя като авторитет. С пренаписването на учебниците по история и литература младият човек бе лишен от достоен пример на подражание, а оттам и на възпитание. Под диктатурата на европейска политика за обезбдяване, глобализация и мултикултурие подмол-

тревожна чест.
Г-да управляващи и хладнокръвно наблюдаващи,
Ето Ви един пример, който говори сам по себе си!
В ход е изпълнението на едно Указание от регионалния инспекторат гр. София от 19.09.2018г., подписано от г-жа Ваня Кастрева, за провеждане на Анкета сред малолетните и непълнолетните ни деца. Това по същество е **Нова схема и форма, по която в непосредствено бъдеще би се осъществявало отнемането на деца от семействата им заради „съмнителните отговори“ на деца, които забележете, дори не могат да четат и пишат!!!** Това означава, че друг ще чете, друг ще разяснява на децата и дори друг ще попълва отговорите!!!
И тъй като днес в българското училище почти не се изучава

Този град Хамелн наел флеййтист който ловец на плъхове, който той мамел с възшебната си флейта да го следват далече от града. Когато жителите му обаче отказват да платят за услугата, ловецът, преоблечен в шарени дрехи подлъгва децата със своята възшебна и омайна музика към бреговете на река Везер и така, в транс и опиянение, ги тласка в нея да се издавят.
Жестоко, нали? И рационално – по немски! Може би вашето въображение и самочувствие не ви позволява да се видите в подобна зловеща роля, но усещането за вас в обществото е точно такава. Вие, облечени в своите официални черни костюми и манифестиращи широко усмихнати по софийските улици до пъстрото шестцветно джедърско знаме, водите децата

и неговите учебни програми, учебници, анкети и партньорски проекти, писани и осъществявани под егидата на НПО от рода на „Отворено общество“, „Америка за България“, учителската програма „Заедно в час“, Лесбийски общества и т.н. Защото под една или друга форма вчера и днес и вече от много години тихомълком в училищата и детските градини и без знание то на родителите тече усилено джендърска обработка на умовете и съзнанието на децата ни. Примерите са на страниците на учебниците и в указанията от месец септември за провеждане на провокативни и подвеждащи анкети сред децата от детските градини до последния гимназиален клас! За обществото ни Целта на подобни Анкети е повече от очевадна!

мейства. Те не са „нетвърта“, а „първа“ власт, която определя детската чувствителност и разбираше за морални категории като добро и зло, като допустимо, пошло или престъпно.

В медийното пространство явно, неприкрито и агресивно се налага порнографско съдържание, бушува разгулът на вулгарни видео и аудио материали. Българската музикална индустрия и медийни канали открито насаждат ценностен и морален упадък – речеви, звук, визуален, морален. За примери се издигат образи като Криско и се награждават с правителствени награди по случай национални празници!

Нашите деца, навсякъде където се намират, със средствата на съвременната комуникация, са подложени 24 часа в денонощието на медийно облъчване, което им внушава най-пошло и динично отношение към човешката личност. За децата вече няма никакви авторитети, нищо свято и неприкосновено, затова и рязко нарастна агресията и престъпността във всички те й форми между тях. Едно деветгодишно дете задава въпрос: "Защо никъде не се чува песен изпята за майката?" Ясно защо! Защото няма такава, предвидена в часовете по пеене; няма и една песен, която децата да научат и да изплет за Деня на жената - 8-ми март, както и българска възрожденска песен!! Защото телевизионните предавания не дават достъп до хармонични и стойности текстове и песни! Те определят и налагат, те възпитават музикалния вкус и модел на поведение на малките и под-

ОПЪЛЧЕНЦИТЕ НА ШИПКА

11 август 1877

Иван Вазов

Нека носим йоще срама по челото, синила от бича, следи от теглото; нека спомен лъти от дни на позор да висне кат облак в нашия кръгозор; нека ни отроча историята, века, нека е трагично името ни; нека Беласица стара и новий Батак в миналото наше фърлят своя мрак; нека да ни сочат с присмехи обидни счупените окови и дирите стидни по врата ни още от хомота стар; нека таз свобода да ни бъде дар! Нека. Но ний знаем, че в нашто недавно свети нещо ново, има нещо славно, що гордо разтупва нашите гърди и в нас чувства силни, големи плоди; защото там нейде наврех планината, що небето синьо крепи с рамената, издига се някой див, чутовен връх, покрит с бели кости и със кървав мях на безсмъртен подвиг паметник огромен; защото в Балкана има един спомен, има едно име, що вечно живей и в нашта исторья кат легенда грей, едно име ново, голямо антично, като Термопили славно, безгранично, що отговор дава и смива срамът, и на клеветата стрोшава зъбът. О, Шипка! Три дена младите дружини как прохода бранят. Горските долини трепетно повтарят на боя ревът.

растващи деца и само за няколко години ги превръщат в непукисти и меркантили, в нагли консуматори на удоволствия, чиито вкус се формира от реалити шоу от типа на Биг Бродър и др.
Българските администрации /включително СЕМ/ са безсмислени и паразитни структури от гледна точка на обществото, които уж под формата на ненамяне, на демократичен избор и свободна воля, поощряват и осигуряват законов чадър над тежачата медийна поквара, която облива обществото ни.

Подтикисат се, обаче, всякакви опити за популяризиране на доброто и духовното; неглижира се или се омаловажава и иронизира всеки опит за обединяване около някаква национално значима цел. Повече от ярък пример за това са съборите на връх „Шипка“, които нито една национална телевизия не предава, но които въпреки всичко, стават все по-многобройни, по-самоорганизирани и по-категорични във волята си за избор на непреходно добро и братска подкрепа. Също така толкова повече се активизира подсъзнателната съпротива срещу лъжата и злото. Затова е създаден СЕМ - да регулира, да реагира, да защита-

ва обществен интерес, да не се вреди на този интерес. Къдети! СЕМ все повече заприличва на скрит в храстите катаджия, който може да наложи глоба за просрочено рекламно време (пардон, за превишена скорост). Епохата „Гого Лозанов“ е непоклатима. Една паразитна и наработеща институция, параван служещ за туширане и на очакванията за контрол от страна на обществото!
Българският народ вече не вярва в митичните и нищо не значещи евроатлантически ценности и джендърска философия! Той решително ги отхвърля като несъстоятелни, чужди и противоположни за неговите вековни традиции и морал. Той, обаче, знае, че няма да прекрати търсенето на врати и вратички, създаването на нови административни институции и министерства на семейството, за да бъде да прокарвана тази отречена от КС и народа практика, чрез която ще се отнемат децата от семействата им, уж от грижа за тях, морално ще бъдат унищожавани, като ще сътворят от тях същества от „трети“ и енти пол!...

Дената принадлежат на родителите си, а не на институциите!
Чл. 47. (1) от Конститу-

цията на РБългария е категоричен: „Отглеждането и възпитанието на децата до пълнолетието им е право и задължение на ТЕХНИТЕ РОДИТЕЛИ и се подпомага от държавата.“
Това възвание е Призив за стопиране на вандалщината и безхаберие, които унищожават духовността на децата ни, на българското ни бъдеще! Това е Призив за коренна промяна в образователната политика на МОН и в регулаторските функции на СЕМ! Изисква се само съвест и политическа воля, за да се случи това!

„Патриотизъм, е когато поставиш на първо място обичта към своя народ, а национализъм – когато на първо място стои омразата към другите народи.“ - димитрие надлежат на последния от големите - Шарл дьо Гол, президент на Франция.
Примерът на съвременни отговорни държавници окуражава премирът на Унгария Виктор Орбан, който заявява гордо и със самочувствие:
„НАПЪЛНО СИГУРНО НИМА ДА ПОСТАВА МОЕТО СЕМЕЙСТВО, МОЯТА РОДИНА И МОЯТА КУЛТУРА ЗАД ЧУЖДИ ИНТЕРЕСИ. Вие МОЖЕ ДА

ГО НАРИЧАТЕ НАЦИОНАЛИЗЪМ, АЗ ГО НАРИЧАМ ЗДРАВ ЧОВЕШКИ РАЗУМ!“ Има ли управници в България да го чуват и последват?
Бъдещето на България и народа ни е заплашено от политическото късогледство и поведенето на неговите водачи!
Българският народ е жаден за истинска и вярна дума, защото е народ на Словото и на Духа!
Оптимизъм, достойнство, адекватни и смели политически решения са ни нужни в тези тежки години на демографска, духовна и икономическа катастрофа!

Надежда, която винаги във времена на изпитания вдъхва категоричната позиция на Светия Синод на българската богохранима православна църква, начело със Светейшият патриарх Неофит. Позицията на светиите отци и негово Светейшество дойде с крилете на Божията помощ, за да пренесе домогванията на Антхриста, който предвкусваше победата си над светостта и величието на България. Но битката за българското бъдеще не е приключила. Съдбовен момент в тази битка е възможността за единение и единопочност на концентрираната в две основни задачи национална енергия – отхвърляне на геноцидно-изтребителния модел на обществени отношения и съхраняване на българската държавност. В това съдбовно сражение на доброто със злото има място за всеки българин. „И равни сме всички в големия час“ и „всяка възраст, класа, пол, занятие“ пред олтара по призова на народния поет на Родината трябва да вземе участие в това предприятие. Че щастлив е той който вдигне пръв народното знаме и че трябва твърдост, кураж и постоянство, че една е България и смъртта е една. И за един удар има сила йощ.

Товага Столетов, наший генерал, ревна гороломно: “Млади опълченци, венчайте България с лаврови венци! на вашата сила царят повери прохода, войната и себе дори!” При тез думи силни дружините горди очакват геройски душманските орди бесни и шумещи! О, геройски час! Вълните намират канари тогаз, патроните липсват, но волите траят, щикът се пречупва - гърдите остават и сладката радост до крак да измрът пред цяла вселена, до тоз славен рът, с една смърт юнашка и с една победа. “България цяла сега нази гледа, тоя връх висок е: тя ще ни съзре, ако би бежали: да мрем по-добре!” Няма веч оръжбе! Има хекатомба! Всяко дърво меч е, всякой камък - бомба, всяко нещо - удар, всяка душа - плам. Камъне и дървове изчезнаха там. “Грабайте телата!” - някой си изкряска и трупове мъртви фъркнаха завскака кат демони черни над черний рояк, катурят, струпалат като живи пак! И турците тръпнат, друг път не видели ведно да се бият живи и умрели, и въздуха цепят със демонский вик. Боят се обръща на смърт и на щик, героите наши като скали твърди желязото срещат с железни си гърди и фърлят се с песни в свирелата сеч, като виждат харно, че умира веч... Но вълни по-нови от орди диваишки гътат, потопяват орляка юнашки... Йоще миг - ще падне заветният хълм. Изведнъж Радеуци пристигна със гръм. И днес йощ Балканът, щом буря зафаща, спомня тоз ден бурен, шуми и препраца славата му дивна като някой ек от урва на урва и от век на век!

ПОСЯГАТ НА ВЕЧНИЯ НАЦИОНАЛЕН СИМВОЛ - „ШИПКА“

През 2007 г. в три поредни броя на столичен седмичник и в един регионален вестник се разгърна дискусия за името на връх Шипка. След моята статия „Символ на свободата“ бе поместено противоположно становище от Стойко Стойков и Георги Чорчопов. Отговорих им със статията „Шипка не се измерва в метри“.

О.з. полк. Георги Й. Георгиев, Почетен гражданин на Шипка

Великият Иван Вазов пише знаменитото стихотворение „Опълченците на Шипка“ през 1883 г. Той добре знае, че най-високия връх се нарича Свети Никола. Преди да възкликне: „О, Шипка!“ неговата талантлива ръка е написала 28 неповторими поетични стихотворения. Да си припомним: „...в нашето недавно свети нещо ново, има нещо славно, що гордо разтупва нашите гърди...“ **И още:** „...там неиде навърх планината, що небето синьо крепи с рамената“. **И защото** „в Балкана има един спомен, има едно име, що вечно живей и в нашата история кат легенда грей, едно име ново, голямо, антично...“

На петата година след Освобождението, в края на книгата си „Епопея на забравените“, Иван Вазов изрича „това име ново“ - Шипка. И това „име ново“ става вечен неизлечим символ на националната свобода. И образно казано в много отношения то може да замести, името на България. Ако беше събрал през 1883 г., народният поет все щеше да намери време приживе, в последващите 40 години, възможност да коригира в новите издания творбата си. В есето „На връх Свети Никола“ от 1902 г., Иван Вазов пояснява: „Пред мен стърчи част от върха – Орлово гнездо. От тук опълченците са бутали камъните връз налитащите по урвите неприятели...“ **И сваля шапка за почит.**

През 2007 г. група „патриоти“ от гр. Казанлък настояваха да се отмени Указ № 1545 / 30 май 1977 г. на

по наименоването на обекти с национално значение Президентът отхвърли искането, ръководейки се от принципа, че името на един връх е част от националната ни идентичност. В становището на Комисията е казано: „Името Шипка е символ на българския дух и саможертва, възпята от Иван Вазов“. Неслучайно върху открития Паметник на свободата през 1934 г. е изписано същото това име, като събирателен образ на благородната българска памет и олицетворение на славната Шипченската епопея.

През 2018 г. по повод „Книза за върховете Свети Никола и Шипка“ от Петко Ст. Петков се разгърна нова, настъпателна кампания за отмяна на Указа за наименоване на връх Шипка. На 6 ноември т.г. в Аулата на СУ „Св. Климент Охридски“ се състоя обсъжда-

не на книгата. Издателят Димитър Томов изрази увереност, че този път държавния глава Румен Радев ще отмени Указа. Томов се отнесе крайно грубо към моето изказване против това nihilистично предложение.

И възниква въпросът: **Защо досега, повече от столетие, името Шипка не е било застрашено? Още през 1899 г. тогавашния в. „Юнак“ подема кампания за издигане паметник за „увекочаване името на падналите на Шипка“.** На връх Шипка, а не на връх Свети Никола! През 1910 г. излиза публицистична книга за Димитър Петков от Христо Ив. Милев. Авторът проследява пътя на държавника от опълченец на Шипка (там загубва едната си ръка) до министър-председател. Раяването му е на вр. Шипка.

През м. Август 1934 г. в. „Народна отбрана“ отразява тържествата на връх Шипка с участието на цар Борис III. И тогава не е имало възражения срещу името.

През 1934 г. излиза изследването „Шипка 1877-78 г.“ от Дянко Д. Караджов. И пак не се забелязват възражения срещу обобщаващото име на героичната защита на „Шипка“, за която Вазов пише: „на вашата сила царят повери прохода, войната и себе дори“.

Но защо днес с такава ярост се води кампания за смяната на името на върха? Защото новото име Шипка се е превърнало в национален символ, признато не само в страната, но и навред по света. Нима това не е достатъчно да сведем глави пред подвига на загиналите, които за два народа дадоха още едно обобщаващо име на България – Шипка!

Ноември 2018 г.

НЕДОСТОЙНО. НЕ Е „НА ПОЛЗУ РОДУ“!

Прави чест на о.р.полк. Георги Георгиев, че повдига този толкова важен въпрос, който е само частен случай от всеобщия отродителен поход за дегероизация на българската история. В продължение на почти три десетилетия, се нагледахме и наслушахме на т.нар. нов прочит на историята ни. Някак твърде лежерно едно черно и варварско робство се превърна в „присъствие“, във време на „взаимно проникване“ на две национални култури. Научихме, че Априлското въстание било махленска свада; че Батак бил мит; Ботев – романтик и нехранимайко, а Левски – терорист!

паметник огромен“.

Но само поради някаква защита на територията на топонимията ли е похотът за ново преименуване на връх Шипка във връх Свети Никола? Само навиници могат да си въобразят подобни мотиви. Та името Шипка вече близо век и половина е неразкъсваемата връзка между всяко българско и руско сърце. То е в тайният код на паметта на кръвта, пролята от брат за брат. Символ е на българската и руската бойна слава и е все по-убедителен ориентир в същността на цивилизационния съюз, сътворен от историята между двата братски народа.

Има ли някой който да се съмнява, че Шипка е важен препеный камък и за новият „цивилизационен избор“, наред с кириллицата, с православието, с историята ни?

А кой работи срещу тях? Кой излива милиони, долари и евро, за да бъде „сменен читът на българина“? Нека изредим имената на „благодетелите“ за българското бъдеще: фондацията „Отворено общество“ и „Америка за България“; четирите държавни германски фондации, които работят на българска територия и съвсем по германски, педантично са парцелирали политическото прос-

Минчо МИНЧЕВ

транство: „Конрад Агенауер“, „Фридрих Еберт“, „Ханс Зайдел“, германската фондация за свободата - „Фридрих Науман“, „Роза Люксембург“, както и над 15 хил. не правителствени организации за 2017г!

Колко много правилни благодетели! - би възкликнал всеки посветен в дейността им за благо на България и народа ни. Но истинският въпрос е как все още ни има! - като самосъзнание, като традиция, като упорство да оцеляваме като българи, като цивилизационна същност, модел и воля за пребъждане?

През всички времена западният завоевател се е убеждавал и успокоявал в необратимостта на своята победа, едва когато вече е написал учебниците по история за децата на победените народи и ги е заставил да учат по тях. След стопанският и военен разгром, той е атакувал винаги най-важната твърд – крепостта на самосъзнанието. И резултатите от атаките днес вече са на лице и в България.

Няма и 10 години откакто от трибуната на Народното събрание, някаква народна избраница заяви, че Америка и Англия са извоювали освобождението ни от 500 годишната робия, а Русия само е минала след тях, за да обере лаврите.

След още 10 години българските азбучарчета, може би ще учат, че на Шипка с турците не са се сражавали орловци и опълченци, а американската морска пехота и тя е отстоявала върха от гъстите орди на Сюлейман Безумни! И със сигурност няма да са чували, дори, за опожарената и съсипана Стара Загора, изкланите в града 17 хиляди мъже, жени и деца. Нито пък ще са виждали потресавицките картини на художника Верещагин - „На Шипка всичко е спокойно“.

Ето къде се печат благодетелите. И дори, без да афишират интереса си, какво е за тях да стъкмят една подкрепа на своята победа, едва когато вече е написал учебниците по история за децата на победените народи и ги е заставил да учат по тях. След стопанският и военен разгром, той е атакувал винаги най-важната твърд – крепостта на самосъзнанието. И резултатите от атаките днес вече са на лице и в България.

Самое что това не е невинно занимание. Връх Шипка, според казуса в начинанието на Петко Т. Петков и писателят Димитър Томов е по-нисък с 330м от връх Свети Никола и това е геофизическата правда. И те забравят за тектоничната сила на словото; за величавата подема на духа и подвиг; за якостта на паметта на кръвта и възвисяващата сявост на спомена, „Що вечно живей / и в нашата история кат легенда грей“.

Самое тази божествена сила и правда може да накара един връх да „порасте“ с 330 метра и „небето синьо да крепи с рамената“.

И в това е великото прозрение на поета, на дядо Вазов, който сътвори чрез слово и плам България. Като велик самодържец на българския дух, той я отърси от праха и саждите на векове и пепелища и я пресъздаде от нине до века!

Недостойно е да се воюва с Иван Вазов!

Несолидно е!

Какво ли биха си казали поколенията, след време, разгръщайки „дирите стигни“ на такива начинания не в полза роду?

Именно основаването му е забудено в мистерии и загадки. Което е и е една от причините за четвъртвековен съдебен спор между Българската екархия и Гръцката патриаршия!

Аз изследвам и описвам историята на този манастир почти половин век. Като достоверен приемам следните факти: Византийският пълководец, грузино-арменецът Григорий Бакуриани (Киркор Пакурян) основава през 1083 година Бачковския манастир и подписва неговия устав или Типик. Там очертава и границите на владенията му, които минават в съседство с крепостта Воден, която крепост той запазва като своя резиденция. При изкопни работи в района на манастира е намерен молидвул (оловен печат) на византийския император Алексей I Комнин (1081-1118) - точно от този период! Как е попаднал този молидвул по онова време там, ако не е бил изграждан вече манастирът или поне някаква църковна или друга сграда?

През 1204 година е основано Филипополското херцогство в рамките на така наречената Латинска империя с център днешния Пловдив. Според архива на папа Иннокентий Трети и папска вула от 13.11.1204 г., които се съхраняват в отдел „Великите завоевания на Франция“ в Националната библиотека в Париж, строените по това време два манастира южно от Пловдив са Воденския „Свети Кирик“ и Кукленския „Св. св. Козма и Дамян“. И досега има вградени в църквата на светикирикия манастир елементи, даващи основание за връзка с херцогството и рицарите-тамплиери...

И този манастир, който едва ли има аналог по богатство и разнообразие на историята си не само в страната ни, е все още без музей! Това е анахронизъм, който трябва да се поправи.

След последната му реставрация, в манастирските сгради бяха определени помещения за галерии и музей. Аз се срещам по този въпрос с предишния митрополит Арсений и бе решено да се съберат съхраняваните в складовете на митрополията в Пловдив утвари, икони, плащеници, надписи и вещи с произход от манастира за експонирането им в манастирски музей. Настъпването на така наречената демократия спря реставрацията на църквата и промени доста плановете. Реставраторското скеле в църковното пространство престоа десетилетия, а свалените заедно с мазилката за реставриране стенописи от притвора незначно кога и от кого са били изхвърлени...

След публикуване на книгата ми „Воден през вековете“ през 1996 година, с мен се свързва правнукът на началника на Богословското училище към манастира архиепископ Дамян – Юрий Словачевски, който се оказа, че живее в София и съхранява голяма част от документацията на това училище, албуми със снимки, награди, царски укази, дневник на архиепископа от 1881 година, та дори и личната му кожена чанта. Тъй като същият бе в доста напреднала възраст и се нуждаеше от медицинско обслужване и лекарства, договорихме се за откупване на наследството и експонирането в манастирски музей.

Всички мои опити по този въпрос обаче останаха глас в пустиня. Освен директорите на музеи и архиви, специално съм посещавал и разговарял с

След последната му реставрация, в манастирските сгради бяха определени помещения за галерии и музей. Аз се срещам по този въпрос с предишния митрополит Арсений и бе решено да се съберат съхраняваните в складовете на митрополията в Пловдив утвари, икони, плащеници, надписи и вещи с произход от манастира за експонирането им в манастирски музей. Настъпването на така наречената демократия спря реставрацията на църквата и промени доста плановете. Реставраторското скеле в църковното пространство престоа десетилетия, а свалените заедно с мазилката за реставриране стенописи от притвора незначно кога и от кого са били изхвърлени...

След публикуване на книгата ми „Воден през вековете“ през 1996 година, с мен се свързва правнукът на началника на Богословското училище към манастира архиепископ Дамян – Юрий Словачевски, който се оказа, че живее в София и съхранява голяма част от документацията на това училище, албуми със снимки, награди, царски укази, дневник на архиепископа от 1881 година, та дори и личната му кожена чанта. Тъй като същият бе в доста напреднала възраст и се нуждаеше от медицинско обслужване и лекарства, договорихме се за откупване на наследството и експонирането в манастирски музей.

Всички мои опити по този въпрос обаче останаха глас в пустиня. Освен директорите на музеи и архиви, специално съм посещавал и разговарял с

След публикуване на книгата ми „Воден през вековете“ през 1996 година, с мен се свързва правнукът на началника на Богословското училище към манастира архиепископ Дамян – Юрий Словачевски, който се оказа, че живее в София и съхранява голяма част от документацията на това училище, албуми със снимки, награди, царски укази, дневник на архиепископа от 1881 година, та дори и личната му кожена чанта. Тъй като същият бе в доста напреднала възраст и се нуждаеше от медицинско обслужване и лекарства, договорихме се за откупване на наследството и експонирането в манастирски музей.

Всички мои опити по този въпрос обаче останаха глас в пустиня. Освен директорите на музеи и архиви, специално съм посещавал и разговарял с

СВЕТИНЯТА, НА КОЯТО СМЕ ДЛЪЖНИЦИ

ШЕ ИМА ЛИ МУЗЕЙ В МАНАСТИРА „СВ. КИРИК И ЮЛИТА“?

Авторыт Никола Л. Филипов е роден през 1948 г. в Асеновград. Завършил е висше образование в Пловдивския университет и следдипломна квалификация към Технически университет в София. Пише още като ученик и има публикувани близо 600 статии, очерци, разкази и стихове в над трийсет български и чуждестранни вестници и списания.

Издал е тринадесет самостоятелни книги, писателите и журналистите. В последните две от които две издадени на английски в Лондон и десетилетия живее предимно в Лондон.

Асеновградските кметове. По нареждане на новия митрополит Николай, посетихме с двама служители на Пловдивската митрополия дома на Словачевски и разгледахме албумите, книгите и документите, но... не последва положителен отговор за откупването и експонирането им.

Наскоро, подплашен, че колекционер е искал да закупи ордена на архиепископа с указ на цар Борис Трети за 600 лева, а за днешника му се договаря изпращане в град Керч, отделил определена сума и лично откупих част от материалите.

Сетне, роденият и израснал в София руски княз Никита Лобанов-Ростовский, с когото поддържам дружески връзка в Лондон, след като се запозна с историята на манастира и с факта, че неговият дядо – княз Иван Лобанов-Ростовский е бил един от основните спонсори на Богословското училище, реши да продължи делото на своите предци и откупи вещите, имащи връзка с училището като подарък за бъдещия музей. Подари също и десетина рамки за експони-

ране на подходящи снимки в музейното помещение. Поръча и изработването на художествен портрет на разговор между дядо си – княз Иван Лобанов-Ростовский и архиепископ Дамян със същата цел.

Тези благотворителни жестове смятах, че ще изиграят ролята си за по-бързо решаване на въпроса с оборудването на зала за манастирски музей. Но не познах. Безуспешни са и няколко мои опита за среща с митрополит Николай по този въпрос.

Аз имах някога магазин в гаража си, чийто стелажи и витринки са ми непотребни и събират прах. Но те могат прекарсно да послужат като мекбелировка в една експозиционна музейна зала и вече съм ги подготвил за пренасяне. А продължавам да издирвам оригиналните предмети или копия на оборудването, което се вижда на снимките от началото на 20-ти век в залата по иконопис, в кухнята, столовата, работилниците, църковното пространство и двора на манастира.

В този музей по подходящ начин с фотоси, копия и оригинали на съхранявани пред-

мети е редно да бъде илюстрирана цялата история на този изключителен манастир, като бъдат обособени и отделни кътове за съответните периоди от съществуването му.

Знам за предадени в Градския исторически музей на Асеновград, както и в някои пловдивски музеи и архиви документи и вещи, които са заведени под съответни номера, но по едни или други причини не са експонирани за посетители. Те, или техни копия също би трябвало да намерят място.

Мощите на Свети Кирик са вече върнати от Бачковския манастир. Трябва да се върне и пренесената в Кукленския манастир мраморна плоча от началото на 19-ти век, за която пиша в книгата си за манастира.

А защо да пазим в тайна имената на заточените в тукашния концлагер видни учени и общественици като философите-академици Тодор Павлов и Сава Гановски, д-р Георги Узунов – академик и преподавател в Медицинската академия,

На стр. 8

На 24 октомври привечер поисках среща с министър Петър Младенов. Прие ме веднага. Попита какво точно ще обсъждаме. Отговорих - българо-турските отношения и въпросите около изселването. Говорех бързо, без прекъсвания. Много пъти бях прехвърлял в главата си думите, които изричах. Не трябва да сме пасивни, а да вземем инициативата в свои ръце. Както в случая с подписания през януари 1988 г. в Белград българо-турски протокол. Ситуацията, в която се намираме сега създава възможност за двойно гражданство. Ние не освобождаваме заминалите за Турция от българското им гражданство. Ако Анкара им предостави турско, тя ще запази неограничени възможности за въздействие на наша територия. Нищо добро не ни очаква, защото двойното гражданство с Турция е страшна бомба със закъснител. „Какво предлагаш?“ бе въпросът на Петър Младенов. Докато не е станало късно, чрез посредници да предложим преговори с Анкара. Под международен контрол - да се знаят позициите на двете страни. Да се договорим с Турция за някакъв срок – шест месеца, година, ако трябва и две, в който намиращите се в Турция мюсюлмани да решат къде искат да се установят за постоянно и граждани на коя от двете държави да бъдат. Ако изберат Турция - стават турски граждани, но се освобождават от българското. Ако изберат България - остават с българско - без турско. В рамките на разумен срок да приключим с този въпрос. Да изградим механизъм за сътрудничество в хуманитарната област, по имотни, пенсионни и други проблеми. Да проведем преговорите под егидата на ООН или Общоевропейското съвещание за сигурност и сътрудничество, за да държим нещата открити, познавайки хитруванията на Турция. Да не допуснем спекулации. Международната общност да е наясно кой какво предлага и какво решаваме. Да помогнем на хората да се успокоят и да направят своя избор. Да се погрижим за тези, които останат в България и да бъдем коректни към онези, които изберат Турция. Петър Младенов се съгласи. Посъветва ме

МИЛКО БОЯДЖИЕВ И

да информирам Димитър Стоянов за това, че МвнР подкрепя такава инициатива. Подхвърли да не споменавам неговото име - когато при него дойде решението на Политбюро по този въпрос - той ще го подпише. С тези думи разговора приключи. След няколко минути, от д-р Борис Джиров - директор на Единния държавен протокол разбрах, че Петър Младенов вече е изпратил писмо до ЦК на БКП със своята оставка. Операцията по сваленето на Тодор Живков бе започнала. По-късно вечерта информирах Димитър Стоянов за съгласуваната с МвнР идея за преговори с Турция. Отговори, че въпросът трябва да бъде разгледан и решен в ПБ и лично от Тодор Живков. На следващия ден предадох проект за решение на ПБ на ЦК на БКП за преговори с Турция и материал за възможните варианти за тяхното развитие. Ситуацията около смяната на Тодор Живков на 10 ноември 1989 г., обаче, не позволи решаването на проблема с двойното гражданство с Турция. Новото ръководство на БКП и държавата взе курс, противоречащ на интересите на България. Този курс бе продължен от правителствата на СДС и управлявалите по-нататък държавата различни политически конфигурации.

Бях уволнен от МвнР през пролетта на 1991 г., ко-

гато на власт беше управляваното от БСП и ДПС правителство на Димитър Попов. Виктор Вълков, с когото и днес сме в добри отношения - тогава министър на външните работи, ме покани на обяд, за да ми съобщи, че се опитал да защити моите професионални качества, но "демократът"-президент Ж. Желев лично разпоредил аз да "бъда на първо място" сред уволнените. При всяко положение, предвид пагубната за България външна политика и без това щях да напусна министерството. След време последваха масовите "чистки" на дипломатически кадри, съществявани от външните министри на СДС. Специфичната професионална подготовка на дипломатите от Отдел "Трети", обаче, не позволи те да бъдат изцяло прахосани. Впоследствие, много от бившите ми колеги достигнаха до най-високия дипломатически ранг - посланик. В рамките на възможното защитавах интересите на държавата в балканските и други държави по света. Някои станаха зам.министри на външните работи. В Отдел "Трети" започна професионалната си кариера и Марин Райков - по-късно министър на външните работи и служебен премиер на България. И днес, 29 години след събитията през 1989 г., съм убеден, че предложението на 24 октомври подход за избягване на двойното гражданство с Турция бе справедлив и можеше да спомогне за ограничаване възможностите на Анкара за намеса във вътрешните работи на нашата страна. Да предотврати въвеждането на "двойно гражданство", което и днес на насяя тежки вреди на българския национален интерес, доколкото той в действителност съществува.

Защо двойното гражданство с Турция накърнява държавния интерес на България?

а) Анкара получи неограничени възможности, по-

НЕГОВАТА БИТКА ЗА СПРАВЕДЛИВОСТ!

средством свободно придвижване на десетки хиляди души, да използва двойното гражданство за пряко въздействие върху икономиката, политиката, сигурността и религиозния живот на България. Двойното гражданство наложи и двойствена лоялност, която работи в полза на Анкара. Това е особено видно по време на изборите за народно събрание и за местна власт, където протурското ДПС печели гласове, както и по дейността на ислямското вероизповедание у нас.

б) С двойното гражданство с Турция – държава извън ЕС, България на практика пое отговорност за поведението на тези хора не само на своя територия, но и на територията на целия ЕС. Хората с двойно гражданство идват от държава с политически, но потенциален радикален ислям. Българските власти, предоставили им гражданство по никакъв начин не могат да ги възпитават, да им въздействат или контролират. На какво основание София приема да бъде гарант за поведението на турци с български документи за самоличност, за тяхната лоялност към България и към ЕС?

в) ДПС, прокламирано като българска политическа партия, настоява Народното събрание да приеме закон, който практически да предостави право на всички, изселили се от България мюсюлмани през десетилетията до 1989 г. и техните потомци "до девето коляно", автоматично да придобиват и българско гражданство (в нарушение на спогодбите между България и Турция, по които са се изселили). Ако подобен закон бъде приет, България ще получи над един милион нови български граждани - турци. И така до безкрайност по правилата на геометричната прогресия. В Турция от началото на 2018 г. действа електронна правителствена програма, в рамките на която потомците на изселените се от Балканите, Кавказ, Крим, Егейските острови и арабските страни могат да получат точни данни за родословното си дърво. Стоотици хиляди турски граждани вече са се възползвали от тази възможност.

г) Двойното гражданство прави практически невъзможно културно-битовото и социално приобщаване на тези хора към българската нация. От друга страна, стотиците хиляди изселили се от България в Турция са се изграждали за сметка на българската държава - образование, здравни грижи, придобиване на професионална квалификация и т. н. Тези хора се "вливат" директно в турската икономика образовани и подготвени, без изобщо да е разглеждан въпросът за компенсация от Анкара.

Едва ли Брюксел е запознат в детайли с гореизложените проблеми. Във всеки случай задължение на правителството е да информира ЕС, че в близко бъдеще по Европа ще има вероятност да се движат над милион и половина мюсюлмани-граждани на ЕС, преминаващи свободно през българската граница, смятана за най-здравия щит за сигурността на ЕС. Щит от телена мрежа!

2. Изборният туризъм и Законът за изборите на Р България са другата парлива тема, която пряко засяга сигурността на държавата. Невъзвръщаността в закона и съществуващата практика предоставят на конкретни политически сили и на външни играчи възможност да влияят върху резултатите в своя изгода. Заобикалянето на закона в "смесените райони" става с прякото участие на местната власт, която е в ръцете на ДПС. На турска територия нарушенията на Закона за изборите са невъзможни без знанието и съдействието на централната и на местната власт. Особено активни в тази дейност са редица изселнически организации, подпомогани финансово и логистично от турската държава. Този проблем е в пряка връзка с проблема за двойното гражданство и резултатите от него подменят действителните интереси на хората по места и тяхното желание за сформирание на администрация, която действително да работи за тях и техните деца, а не да отклонява средствата за развитие към партийни каси и банкови сметки на активисти на ДПС.

3. Неправомерно изплащане на пенсии на изселниците в Турция.

От 1999 г. България изплаща в Турция личните пенсии за изслужено време и старост, за инвалидност и за инвалидност поради трудова злополука или професионално заболяване, както и наследствени пенсии от същите видове, отпуснати съгласно българското законодателство на лица, преселили се в Турция след 1 май 1989 г. Това едностранно решение на правителството на Иван Костов е в грубо несъответствие с общоприетия международен принцип за реципрочност при решаване на открити въпроси между две или повече държави. Не е поставено условие въпросът за пенсията да се решава успоредно и в зависимост от трайното решаване на имуществените права и компенси-

Любомир Шопов

ите на потомците на бежанците от Тракия и Мала Азия във връзка с незаконно заграбените на турска територия над 3.5 милиона декара земя - частна собственост. Нещо повече, на лицата, придобили право на пенсия след 1 май 1989 г., съгласно българското пенсионно законодателство, но не реализирали това си право, автоматично се отпусна пенсия след подаване на двезичен формуляр-молба. Компетентен орган за тази дейност на Република България е Националният осигурителен институт. От турска страна това е Главна дирекция на Службата по социално осигуряване. Не са ли злоупотребили със служебното си положение българските длъжностни лица, подписали на 4.11.1998 г. в Анкара Споразумението между правителството на Република България и правителството на Република Турция за изплащане на пенсии в Турция. То е утвърдено от министър-председателя Иван Костов и от министър Марио Тагарински с решение № 39(1.02.1999 г.) на МС. "Хелзински комитет - България" в лицето на Милко Бояджиев оспорва законосъобразността на това Споразумение поради нарушение на чл. 5 (4) и т. т. 1, 4, 6 и 7 на чл. 85 (1) от Конституцията на Р България, тъй като не е ратифицирано по конституционен ред от Народното събрание, не е обнародвано и неоснователно е влязло в сила за изпълнение като част от вътрешното право на страната. Споразумението за пенсии действа и днес и по него вече са изплатени над 2 милиарда лева. То е във фактическо нарушение и с чл. 2 от подписания от министър-председателя Филип Димитров на 6.05.1992 г. Договор за приятелство, добросъседство, сътрудничество и сигурност между България и Турция, където е фиксирана последователността за решаване на откритите въпроси между двете страни, а именно: "имуществени, социални и хуманитарни проблеми". Директно казано правата и интересите на потомците на бежанците от Тракия и Мала Азия са пренебрегнати брутално в полза на изселниците от България в Турция. Още по-жалко в случая е и това, че "демократичната" власт, обявила със закон "комунистическия режим" преди 10 ноември 1989 г. за престъпен, оправдава собствените си действия по пенсията в Турция с Указ 1496 (1975 г.), подписан от "главния комунист" Тодор Живков. Чл. 12 и чл. 14 на този указ допускат одобрението (ратификацията) на НР България за сключени международни договори да става (в зави-

симост от тяхното значение и материя), с решения на Държавния съвет или Министерския съвет - без ратификация от Народното събрание. Новата Конституция на България от 12 юли 1991 г., обаче, изрично постановява, че "разпоредбите на заварените закони се прилагат, ако не противоречат на Конституцията, а тя изисква задължителна ратификация от Народното събрание на договори от рода на Споразумението за изплащане на пенсията в Турция." Демократичната власт погазва собствените си основен закон - Конституцията на Р България, основавайки се на закони от обявената от самата нея за престъпен "комунистически" режим. Какво падение, какъв позор!

4. Тракийският въпрос.

През 2018 г. се навършват 105 г. от геноцида на българите от Тракия и Мала Азия и от възникването на т. нар. тракийски въпрос. Този най-тежък проблем в отношенията между България и Турция има исторически, международно-правни, политически, имуществени, морални и хуманитарни измерения, загърбени от днешната българска и турска власт. През 1913 г. стотици хиляди българи-бежанци и техните потомци са принудени да започнат живота си "от нулата", да се борят със спомените за зверствата и престъпленията на турската армия и администрация. Българо-турските отношения от тогава преминават през различни фази на развитие, но Тракийският въпрос и преди и сега не фигурира като отделен, обособен проблем в дневния ред на двете държави. Не за да спъва прокламираното добросъседство и разбирателство, а за да ги издигне на високо ниво, в случай на справедливо негово разрешаване. Днешните турски власти нямат пряка вина за случилото се преди 105 г., но като официален правоприемник на Османската империя Анкара носи отговорност и е длъжна да намери справедливо решение на политическите, имуществените и хуманитарните въпроси, произтичащи от този акт на фактическо престъпление срещу човечеството, предшествал геноцида срещу арменското население в Турция през 1915-1916 г.

Още по-голяма е отговорността на българската власт, която не откликва на многогодишните настоявания на Съюза на тракийските дружества в България за обстойно разглеждане на Тракийския въпрос и изработване на единна държавна позиция, защитаваща правата и интересите на потомците на бежанците от Тракия и Мала Азия. Властта по същество отказва да изпълнява своите конституционни задължения за защита на правата и интересите на гражданите на Република България. Тракийският въпрос не е обсъждан подобаващо нито в Народното събрание, нито в Президентството, нито в Министерския съвет. Не са изслушани аргументите на Съюза на тракийските дружества в България, който представлява интересите на стотици хиляди данъкоплатци и избиратели. Няма нито един официален държавен документ по този проблем.

Следва продължение от книгата "Турският въпрос и държавната сигурност"

СВЕТИНЯТА, НА КОЯТО СМЕ ДЛЪЖНИЦИ

От стр. 7

Агрономът Петър Димитров - професор в Агрономическия факултет, известните партийни дейатели Жак Натан и Константин Попрусинов (Червеният поп) – публикували книги със спомени за живота си в концлагера, художникът Стоян Сотиров, юристите Върбан Ангелов, Васил Райчин, Георги Янакиев, д-р Любен Дюгмеджиев, д-р Коста Божилков, лекарите Александър Белоусов, Иван Пашов, Христо Рачев, Асен Панев, известната общественичка и писателка Султана Рачо Петрова и много други интелектуалци? Този период, издадените техни книги, спомени и дори някои запазени техни лични вещи също могат да се експонират.

Та манастирът е спасен и реставриран именно благодарение застъпничеството на академик Тодор Павлов! Когато разбра, че това свещено място е превърнато в лудница, той използва цялата си власт и енергия, за да се отнеме от Министерството на народното здраве и се предопредели на по-подходящи ползватели срещу задължението

да се отреставрира и църквата и се оборудва манастирски музей. Така че идеята за този специален музей не е моя, както може да си помисли някой, а е на академик Тодор Павлов. Аз само се опитвам да доведо неговото дело до положителен завършек.

Изключителното описание на Любен Каравелов, който не веднъж е посещавал манастира в средата на 19 век, може с едри букви да се изпи-

ше на входа на музея. Забележителни са думите му: „Манастирот „Свети Кирик и Юлиана“ се намира на такава великолепна местност, на която не би се отказали да пренесат престолите си даже олимпийските богове“.

Манастирският музей при подходяща реклама, би бил обект за посещение не само от богомолци, но и от широка гама екскурзанти и туристи – наследници на въз-

питаница на училището и концлагеристи, историци, журналисти, студенти, учаци се... Остава с полезното си духовно и патриотично възпитание на посетителите, той би подпомагал и финансово самия манастир, защото би могло да се въведе входна такса за музея или най-малкото каса за дарения и пожертвувания.

Този манастир би могъл да стане важна и печеливша туристическа дестина-

ция, защото освен въпросния музей, тук може да се експонират специално оборудвани монашеска килия, учебна стая от килийно училище, учебна зала от Богословското училище, спално помещение на концлагеристи, да се възпроизведе иконописното ателие, готварната и столовата и т. н. Не мисля, че са необходими милиони... С малко пари и с повече инициатива и доброволен труд всичко това може да се постигне. Нито Рилският манастир, нито Бачковският имат такава богата и разнообразна история!

След като вече съм осигурил една безценна част експонати и имам готовност да подпомогна всячески докато съм жив това започнато дело, обръщам се към имащите отношение по въпроса и най-вече към ръководителите на Пловдивската митрополия - ще открием ли скоро поне музей в този изключителен манастир?

Както бях озглавил една моя статия за манастира преди трийсетина години – все още сме длъжници на тази светиня! Време е да се издължим!

БРЪСНАРНИЦА ЗА ЛОЗАНКИ

На 12 ноември, т.г. – по-неделник в Старинния Файтон на улица „Лайош Кошут“ / къща музей „Димитър Благоев“ Велин Георгиев представи на второ четене книгата „Мечта за оран или петдесет есени“ – стихове и лозанки – ветеранки от Лозан Такев.

От обявения „вход свободен“, се възползваха тридесетина приятели и ценители на творчеството на автора. Актрисата Станка Занова зарадва публиката с чудесна подборка от стихове на Лозан и с великолепно им изпълнение, предаде начален тласък и градус на премиерната вечер.

Поетът Велин Георгиев, „националният файтонджия“, както го нарече преди време Анжел Вагенщайн, дораздуха огъня с едно непубликувано свое есе за творчеството на Лозан. Той не сподели защо не се уважили „файтонджийската му чест“, но думите в словото му бяха топли и искрени, което особено допадна на публиката.

Сам поетът, сатирикът, есеистът и главно изкусният майстор на лозанки, Лозан Такев прочете и сподели свои стихове

и мисли за словото, честта и безчестното ни време. Културтрегерът на град Шипка и рикарят на воинската и литературна чест, о.р.полк. Георги Георгиев, разказа за епичните подвизи на Лозан в конкурса на града, с име на един чувствен връх и за различието, с което е била декорирана една друга негова книга.

Авторът на тези редове, който като един Херодот, бе за-

явил, че може да претендира, че познава книгата на живо! На Лозан, го удари на воинишки, комсомолски, семейни, литературни възпоминания и лудории, от които стана ясно, че младостта, както е казал поетът, си отива, макар и не съвсем, не съвсем! От което пък пролича, че междуременно е изпуснал от поглед част от творческото развитие на своя приятел, награден в на-

ционални конкурси и в Шипка и в Асеновград, а сега и изненадан и от „Мечта за оран“, каквото е част от заглавието на новата му книга. Нейсе!... Отпусти, Господи дни, е неговата молитва, за да съумее около толкова несвършени неща да запълни и тази празнина. Иначе, той има за какво да благодари на Лозан извън познатите и обходени съвсем панорамно тук сезони на младост-

та. И да си признае, макар и с късна дата, че някои характерни якости, свързани със собствените достижения на иначе добронамерения му нрав, е добил, като е прибавил съставката на непохватимост, взета или заимствана от примера на Лозан Такев: идейна твърдост и воля за пребъждане на Отечеството! И за общата ни мечта за онази България, която загубихме. Каква слънчогледова нива, обрната към ясното слънце, бе Родината ни! И как всеотдайно вярвахме и работихме за добруването на народа!

Бъди жив и здрав приятелю! И все така с непоколебима вяра и сърце, отдалено на правдата, дръж здраво талантливото перо на своята чест.

Честито, челеби! - би ти рекъл според обичая, дори и Али Чауш, ако надникнеш в твоята „бръснарница за лозанки“.

Честито, добавям и аз и се подписвам с ръката, на която ти някога препоръча да държи по-здрав бръснача на словото. Прегръщам те!

Минчо МИНЧЕВ

занките са набори на Движението на ветераните в БСП. И като негови връстници имат своята скромна биография. В тях нищо не измислено. Има и приятелски огън, и опорни точки, и предсрочни и срочни, и мажоритарни и служебни текстове и изрезки от вестник, и своята „реколта“ през годините на Прехода, промените и демокрацията...А в последно време влязоха и в личния ми фейсбук, където имат свои приятели и опоненти, и само преди дни получих и следния коментар от Велика Георгиева: „Може би ще ви разочаровам, но все още не сме стигнали дъното, остават ни поне още десет – двайсет години Преход...“ Само не искам и да си помисля кой ще продължи да е главните „лирически“ герои на бъдещите лозанки – ветеранки!

Но човек по природа е непоправим оптимист. Много отдавна днес вече също ветеран в журналистиката Божана Димитрова ме нарече непоправим сатирик... Така оцелявам. Смейки се, осмивайки, приосмивайки се и самоиронизирайки се. А на по-младите само ще припомна: „Уважавайте ветераните. Това е вашето бъдеще! И това е единствения начин да поживеете по – дълго...“

Лозан ТАКЕВ

Бавно и видимо изтича и 2018 година...Преди десет години се създаде Националното движение на ветераните при социалистите. То имаше и задачата да приобщи съмишленици и симпатизанти, съратници и откровени членове на БСП към строените в ляво българи, към споделящите и някои ценности от недалечното минало на България, да върне доверието на разочарованите, да направи своя пътека в Прехода и избухналата преди три десетилетия българска демокрация...Изтече много вода, написаха се и се прочетоха много нови книги, а някои стари бяха и позабравени.

Спомням си как Калата леко

НЕПОПРАВИМ САТИРИК

ДЕСЕТ ГОДИНИ ЛОЗАНКИ – ВЕТЕРАНКИ...

се отрече от свои минали позиции и в интервю беше се изпуснал с изповедта си: „Какво ми даде на мен БСП? Нищо...“ За да го харесат новите господари от „Герб“ и за да го потупа по остарялото му рамо Бойко Борисов народният артист Георги Калоянчев сам сринва авторитета си с непремерените оценки и самопризнания. .По време на БКП и БСП Калата беше на върха, извинете, а по време напристъвието на политическа партия „Герб“ във властта си отиде от земния свят и забравата посети и него... Но приживе Калата обичаше да казва, лично съм го чувал: „Лошо нещо е старостта, но това е единствения начин да поживее човек по – дълго“ и в това няма как да не му вярваме... Такова е и дереджето на ветераните у нас, няма защо да го скриваме...

Те, ветераните, обикновено са правосъящите пътници в мотрисите на Софийското метро и останалите превозни средства и край насядали с лаптопи и айфони ученици и младежи, не стоят на опашка за изпълнител-

ната власт, не се борят да влязат в листи и списъци по време на европейски, местни и парламентарни избори, не се надяват да ги включат в директорски бордове и министерски кресла и коридори...Е, има двайсетина души в Народното събрание, да са живи и здрави, други две – три хиляди ще напуснат скоро държавната администрация, но общо взето ветераните остават единствено с опита си, със знанията, с паметта за своето време и можене.

Могат още да дадат съвет, да споделят идея, да направят предложение в посока по – добро развитие на нещата, и без да се натрапват тихо и невидимо присъстват в обществената практика. Ще ги зарадва дората дума, признателността и благодарността, ако не ги забравят с оценка, или поздравление по случай кръгла годишнина, както неотдавна Министерството на културата пропусна или направо забрави доайна на българската естрада деветдесетгодишната Маргрет Николова...

А за близките им ще оста-

не единствено цветята и венета и краткия съболезнотелен текст по повод кончината им...Това са ветераните, които са сред нас и понякога дори не ги забелязваме, а понякога ги отминаваме с безразличие и бездушие, защото демокрацията ни отдалечи силно от човешки изконни ценности...

Преди десет години пак през ноември публикувах и своя първи сборник с лозанки – едни измишльотини, писани по време на Преход и демокрация, заговорили между меките коризи твърди позиции, сатирични и иронични редове без особена редакторска намеса, лирични страници, непроменими и променени мнения, между които се прокрадват в белите полета и малко оптимизъм покрай повечето песимистични нотки и откровения за времето край нас...

За десет години ветеранките – лозанки влязоха в единадесет лични авторски сборника, а дванадесетият е в предпечатна подготовка и нищо чудно скоро да се появи на бял свят. Смяя да се радвам, че ло-

Има неща, които не могат, и не бива да се подлагат на конюнктурни влияния. В противен случай трудно бихме се нарекли хора и връх на еволюцията. Нали убийството винаги е убийство, а смъртта на невинните винаги е злодеяние и престъпление.

Но реалността е друга.

В днешно време за жертвите в миналото говорят само две категории наши граждани. Първата са хората, които се занимават с издирване, хора, за които думата „ламет“ не е празна, а е изпълнена със смисъл. Те намират загинали воители, установяват имената им и помагат на роднините да получат останките им, да запазят паметта за тях.

Вторите – това са тези, които върху костите правят своя „гешефт“. Които са готови да се занимават с темата, но само при едно условие: ако смъртта и разстрелите могат да се използват с политически цели. Ако е възможно, за тях да бъдат обвинени СССР, съветската власт и лично Йосиф Висарионович Сталин. Във всеки друг случай те не се интересуват нито от жертвите, нито от палачите, нито от историята на трагедията. Това са „правозащитниците“. Това е принципът на действие а-ла „Мемориал“.

Има ли „трета сила“? Има. Това са равнодушните чиновници. За които главното е да не възникнат проблеми и да не се появят говорейки на новия език, „непланирани рискове“.

Поразителен пример за подобно поведение на тези три страни е ситуацията в Рузкия район на Московска област. Тук, на 80 километра от столицата, издирващите са есхумирали масов гроб на най-вече граждански лица. Намерени са останките на 1052 души. Работата е там,

Тъжна Вест

На 16 ноември почина о.р. полковник Венелин Иванов Стоянов, член на ЦПС на ПШ „Нова Зора“ и председател на Областната организация в град Ямбол.

Итъкнат командир на войнски подразделения в най-важните и опасни участъци на териториалната отбрана на 3-та армия на НРБ, полковник Стоянов остави примера на храбър войн и доблестен патриот.

Той бе командир – легенда за жителите на градовете, в които бе служил – Болярско, Средец (Грудово), Шумен и Търговище. За него войниците, които командваше бяха синове. Той за тях – другар, приятел и баща.

Централния политически съвет на ПП „Нова Зора“ поднася своите съболезнования на неговите близки, на другарите му, на хората, които го познаваха и които винаги ще го помнят.

Поклон пред светлата му памет.

НЕПРАВИЛНИТЕ ЖЕРТВИ - АКО „ВИНОВНИКЪТ НЕ Е СТАЛИН“

Николай СТАРИКОВ

че жертвите, погребани до Руза, в землището на село Воскресенка, не са интересни за „Мемориал“. Неправилни са тези жертви. Затова и не искат „грантаджии“ и „съвестните правозащитници“ да се занимават с тях.

Работата е там, че край бреговете на Рузкото водохранилище, на около 2 километра от село Таблово, е открито голямо погребение на цивилни лица от времето на Великата Отечествова Война. Намерени са скелети на жени, включително и на бременни, деца, инвалиди, също така на пленени съветски войници. Тези останки не са интересни за борците „за нашата и вашата свобода“ поради една причина - виновниците за тяхната гибел безспорно са ясни. Това са хитлеристите.

Немците се намират в тази местност само около три месеца (от 25 октомври 1941

г. до 17 януари 1942 г.), обаче успяват да покажат какво може да се постигне при плановете и акуратен подход към изстребането на хора.

„В нашата земя нахлуха диваци - немско-фашистките мерзавци, - напълно справедливо пишат съветските вестници по онова време - Тези людоеди остават след себе си кървави следи. Носителите на така наречената „нова култура“ разоряват семействата, убиват старци, деца... Кръвта застива във вените, гняв се надига в душата, гледайки с очите си на всичките фашистки жертви“.

По все още онези, съветските данни, за 90 дни дни окупация на Рузкия район „цивилизаторите“, с които днес ни предлагат да се „примирим“, са обесили, разстреляли и подложени на мъчения по различни начини маса мирни граждани. Не забравят немците и за пленените червеноармейци. Изгаряли селата, разбира се, не само в Рузкия район. Разоряват, разрушават, надругават се наред. Преминават като ураган, страшен и безпощаден, и после отстъпват на Запад.

Но не всички нацистки зверства са намерени и документирани по горещи следи. И ето, издирващите доброволци разкопават масов гроб на убити от фашистите хора - днес, когато всеки демократ знае, че Сталин е равен на Хитлер, че и по-лошо, „тъй като е убивал свои, а Хитлер - чуждите“.

Какво трябва да се направи, когато намерят гроб

на жертви на хитлеризма?

Да се покаже по телевизията, да бъдат погребани с почести. Да бъде показано на младите хора, да им се разкаже. Нали днес важния и страшния филм „Обикновен фашизъм“ не им го прожектират. А трябва. Шок и ужас - още помня моите усещания от неговото гледане. Косите, както се казва, се изправиха. Но това е имунизация за цял живот.

А това не им се е показвало. А в Интернет има много гледни точки. И най-често побеждава тази, за която са отделени повече пари. Нагледен пример - ситуацията в Украйна и националните батальони, съставени от млади нацисти. При това идейни!

А каква е реакцията на намирането та подобно масово погребение в съвременната ни страна?

Съвестните правозащитници, работата е ясна, мълчат. Техните грантове са предоставени за разобличаването на „зверствата на Сталин“. В краен случай - за оплакване на жертвите на съветската власт. А тук убийците са нацистите - има несъответствие. И те мълчат. Не виждат.

Не вижда и властта. Затова фактът за намирането на този страшен масов гроб не намери нужния отзвук. Всичко мина тихо. Голяма работа, гроб на нацистки жертви. Ако беше гроб на жертви на НКВД - друга работа. Ако в него се бяха упокоили поляци, ами то в гроба лежат руски селяни. Обикновени жени, старци и деца. И войници утробени, разни червеноармейци. Кому сега те са интересни?

И това е най-страшното. Единственият човек, който съдейства за организирането на достойното упокоение на останките, е Владимир Валентинович Пинте, глава на селището Волковское, да го поживи Господ! Повторното погребение на останките бе в символичния ден 22 юни 2018 година.

Всичките запитвания на издирващите към властите на по-високо ниво нямаха никакъв резултат! Не реагира нито получаващите милиарди рубли от държавата „големи парламентарни партии“, нито средствата за

масова информация. Те са много заети. Папър е ял бой в бара, депутат в ефир се нахвърля с юмруци срещу колега. Маршрутка се забива в стълб. Нещо е изгоряло, някой е умрял.

А в земята все още се намират стотици тела. На хора, убити не от тези. На които не се заделят грантове. По-нататъшната есхумация е спряна, забранена, не се провежда. Чак до особено разрешение.

Такава работи, уважаемите съграждани...

Превод от руски език
Гияс Гулиев

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Габриела МИХАЙЛОВА
(редактор)

д-р инж. Марин БЕЛОВЕВ
Проф. д-ин Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ

ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД

Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тинтява“ 100
БАНКОВА СМЕТКА:
УниКредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494

BIC
UNCRBG5F
Приемат се оригинали по
стандарт 30 реда,
56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират
и не се връщат.

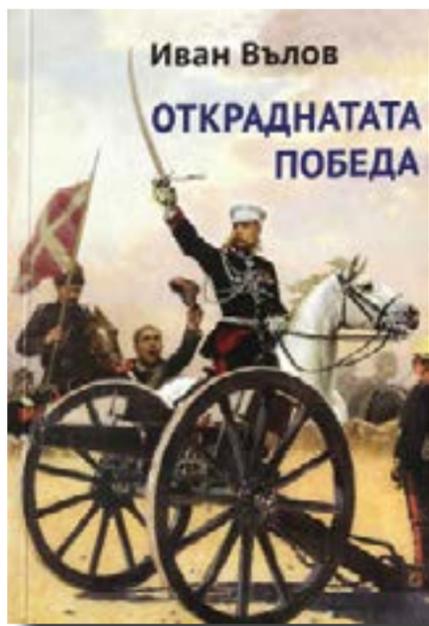
Броят е приключен редакционно
на 16.11. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда
и четвъртък от 13 до 15 часа

ISSN 1310-8492

ЧЕСТЕН РАЗГОВОР С ГРЕХОВЕТЕ НА ИСТОРИЯТА

След приключване на Берлинския конгрес министър-председателя на Англия Бенджамин Дизраели лорд Бийкънсфийлд, пише до своята приятелка лейди Честърфилд: „Ние тук спечелихме (или казно съвсем точно, откраднахме) една велика победа, която трудно могат да оценят в Англия“. Призанието на крадеца, 140 години след неговото писмено свидетелство стана заглавие на българска книга.

На 13 ноември 2018 г. в препълнената зала 305 в Руския културно-информационен център в София, се състоя представяне на „Откраднатата

За книгата говориха: Стоянка Митева - писател, редактор и коректор на „Откраднатата победа“, литературните критици Пенчо Чернаев, Благовеста Касабова член на УС на Съюза на българските писатели, както и проф. Константин Миронов. Изказвания по темата направиха Минчо Минчев председател на ПП „Нова зора“ и главен редактор на вестник „Нова зора“, Боряна Илиева главен секретар на Федерация за приятелство с народите на Русия и ОНД и други

та победа“ от Иван Вълв. Тя е издадена от Фондация „Устойчиво развитие за България“ и е второ, допълнено издание, посветено на 140-годишнината от Руско-турската Освободителна война (1877-1878 г.) и възстановяването на българската държавност.

Присъстваха представители на посолството на Руската Федерация, на представителството на Россътрудничество в България, на обществени организации, държавни институции, историци, писатели, журналисти.

Г-жа Станка Шопова председател на Фондация „Устойчиво развитие за България“ представи гостите, произнесе встъпително слово за значе-

нието на тази книга за историческата памет на правдата за българското Освобождение и възкръсяването на българската държавност. Думата бе предоставена на автора да сподели своите вълнения при написването на своята книга.

Иван Вълв изтъкна, че документалните му етюди са написани върху основата на малко известни факти от дипломатията преди, по време и след Руско-турската освободителна война 1877 – 1878 г. Особено внимание е отделено на кореспонденцията между кралица Виктория и министър-председателят Бенджамин Дизраели лорд Бийкънсфийлд, както и на разузнавателните служби на Русия и Великобритания в една битка, която е предопределила не само успешните бойни действия, но и изхода от войната.

общественици, историци и писатели.

Г-н Алексей Новоселов, съветник по културата в посолството на Руската Федерация в България, поздрави автора и издателя и подчерта значението на „Откраднатата победа“ за българските и руските читатели. Г-н Новоселов, настоятелно препоръча книгата да бъде преведена на руски език и обеща съдействие от посолството тя да бъде издадена в Русия.

„Откраднатата победа“ е книга, която се чете на един дъх. На 366 страници, авторът Иван Вълв, води честен разговор с позабравените грехове и дела на старата блудница – историята. А това винаги е крайно интересно. Той не задава единствено въпроса „ако“. Може би защото знае, че историята не познава условно наклонение.

ДРЯМКАТА НА ВУЛКАНА

Чавдар Тепешанов

Сега сме в Европейския Съюз.
Така де, вече част сме от Европа.
Не знам дали за нас това е плюс
или сами си седнахме на топа?!

Уж щяхме с този ход да се измъкнем
от бедност, по-жестока от окови,
а ето, че налага се да бръкнем
и по-дълбоко в празните джобове!!

А те – защо са празни, си го знаем –
негодници са яхнали страната
и вместо да ги смачкаме, нехаем
и само си проклинаме съдбата...

И ето го накрая резултата –
от българите няма по последни...
С история от всички по-богата
България в Европа е най-бедна!

Такъв ли ще ни бъде вечно халът –
Зад нас буница, в бъдещето – пропаст!?
Не е ли видим вече и провалът,
че станахме придатък към Европа?

И нека да извикаме високо –
така, че да ни чуят всички наши
и всички тия нагли и жестоки,
надменни, чуждестранни богаташи!

На тоя божи свят сме се родили
не само за жегло и за ярем!
Това ли само сте ни отредили:
полека-лека всички да измрем!?

И просто да изчезне от земята
родът ни, според вас – и прост и див?
И вече са назрели времената
България да мине „във архив“?

Не, няма господа да ви огрее!
Не ще ви позволим чак този шанс –
да дойде вместо нас да заживее
тук някой Майкъл, а до него – Ханс!

Това е невъзможно да се случи,
макар да сме наистина в беда.
Историята наша ни научи
и в робство как се брани свободата!

И знайте, бедността е страшна рана,
която не с лъжи се изцелява!
И някой ден, досущ като вулкана,
след дълга дрямка се възпламенява...!!

01.02.2014г.

Книгата на Николай Стариков е с цена 14 лв. и може да се закупи от офиса на ул. „Пиротска“ 3 в София, както и да се поръча с обикновен пощенски запис на стойност 16 лв. (14 лв. + 2 лв. за пощенската пратка), на адрес София 1377, за Минчо Мънчев Минчев - до поискване